

Naročnina za celo leto za Ameriko \$2.50. Za Evropo \$3.00.
Naročnina za pol leta za Ameriko \$1.50.

List v obrambo sv. vere med ameriškimi Slovenci

ŠTEV. (No.) II.

JUNE 1st 1923.

LETO (Vol.) XV.

Cerkev in resnica.

Rev. J. C. Smoley.

Bilo je to v mestu Aleksandriji. Nekega večera — tako pripoveduje poljski pisatelj Sienkiewicz — je sedel rimski patricij Septimius Caius Cinna s svojim prijateljem Timonom na terasi, s katere je bil krasen razgled na morje. Timon je zrl na morsko gladino, ki je žarela v luninem svitu, in rekel: "Septimij, ali si že kedaj videl tolike množice ptic, ki prihajajo semkaj na zimo? Kaj li iščejo v Egiptu?" Septimij je odgovoril: "Vem! Gorkoto in svetlobo!"

Tako hrepeni tudi človeška duša po gorkoti, ki je ljubezen; hrepeni po svetlobi, ki je resnica. Ptica ve, kam ji treba poleteti, da bi imela udobno življenje, duše pa se kladijo, blodijo po brezcestju, v zmotah, žalosti in nemiru.

Sedimo na terasi in zremo v svet, ki je ves v zmotah, in vidimo, kako viharji rušijo človeško družbo. Duše se valjajo v blatu, v močvirju pregreh, v nemiru, nepokojene; duše žive v žalostnih bridkosti, v zmotah.

Iščemo gorkote in svetlobe. Kdo nam jo bo dal, kje jo bomo našli? Kristus je dovršil svojo nalogo. Trinintrideset let je učil z besedo in zgledom, dokler ni na lesu križa do-

segel svojega cilja in namena! **Odrešenje.** Ti, ki so se k Njemu obrnili v veri in z ljubeznijo, so našli mir, svetlobo, gorkoto. Rešili so svojo dušo. Koliko pa jih je bilo? Prav malo. Tri leta se je trudil javno, mesto njegovega delovanja je bila mala Palestina. Ko je šel v nebesa, odkoder je prišel, ko se je vrnil k svojemu Očetu, bilo jih je celih stoindvajset, ki so ga spremili na Oljsko goro, bilo jih je še manj, ko takrat, ko je šel na Kalvarijo. Imel je več skrivnih pristašev, ki so ga ljubili, toda kaj je bilo to v primeri s celim človeštvom?

Naj bi li res bilo to delo dostojno Boga? Se je li res imelo delo odrešenja raztezati le na nekoliko sto ali na nekoliko tisoč ljudi? O ne! Gospod je vsem prinesel to, po čemur so hrepeneli: Svetlobo in gorkoto duši? **On je samo pričel svoje delo.** Zato je rekel: "Koristi vam, da jaz grem; ako namreč ne odidem Tolažnik ne bo prišel k vam. Ako pa odidem, vam ga bom poslal." (Jan. 16, 7.) Njegovo odrešeniško delo se ni smelo končati z njegovo smrtjo na križu, z njegovim vstajenjem od mrtvih, ne z njegovim vnebohodom. Njegovo odrešeniško delo je imelo in ima trajati do konca sveta, saj je

rekel: "Jaz ostanem pri vas vse dni do konca sveta." Peklenska vrata je ne bodo premagale." Njegovo delo je imel nadaljevati nekdo drugi. In kdo naj bi bil to? Peter? Pavel? Janez? To so bili njegovi slabotni, krhki nasledniki. Ti bi sami od sebe ne bili mogli od Gospoda pričetega dela nadaljevati, še manj ga dovršiti. Na pomoč jim je moral priti nekdo drugi. A ta "nekdo" ni bil nihče drugi kakor sv. Duh, Duh resnice, gorkote in ljubezni. Ta je moral dokončati odrešeniško delo. Brez njega bi Zveličarjevo delo, trpljenje in smrt ne imela uspeha, ne zaželjenih sadov.

"Ko pa pride Tolažnik, sv. Duh, bo svet sodil greha, resnice in sodbe."

Gospod stoji pred sodnikom, pred Pilatom in ta ga vprašuje: "Kaj je resnica?" Gospodu se ni zdelo potrebno, Pilatu razlagati, kaj je resnica, povedal je to Nikodemu: "Jaz sem pot, resnica in življenje." Prišla je luč na svet, toda ljubili so ljudje bolj temo ko luč, ker njihova dela niso bila dobra . . .

To resnico nam je razodel in oznanjal Bog sam. Božje razodenje nas poučuje o resnicah, katerih človeški razum sam od sebe ne more

poznati. Božje razodenje nas ne uči samo teh resnic, ono nas tudi spodbuja, plačuje, kaznuje. Božje razodenje vzgaja človeški rod. Človeški učitelj nas uči resnice, ki jih razumemo z našim razumom. Božji učitelj pa nas ne uči samo gotovih resnic. On nam podaja tudi potrebne pripomočke za to, daje nam potrebno moč, da bi svoj cilj dosegli. In kaj je cilj človeka? Njegov cilj, namen je, da udejstvuje večni božji namen, da se človek povrne v stan posvečujoče milosti božje, ki ga usposablja, da bi se dvignil v nebeške višine, da bi gledal Boga od obličja do obličja, da bi se človek povspel do večne blaženosti. To je cilj človeka.

Kakor pa najboljši učitelj ne more doseči svojega cilja, če je učenec len in zanikern, če se učenec noče truditi, tako je tudi z nami: Odrešenja, večne blaženosti za nas ne bo dosegel Duh resnice, **če ne bomo mi sami z njegovo milostjo in pomočjo sodelovali.**

S tem delom odrešenja in zveličanja človekovega pa nadaljuje sv. Duh v Kristusovi cerkvi. Kristusov nauk in sredstva milosti so tu spojena. Po poti sv. cerkve prihaja človeštvo v vseh dobah k resnici in nauku Kristusovemu. V njej prebiva sv. Duh, vlada, oživlja, preraja jo Duh resnice. To vedo sovražniki božjega razodenja le predobro, od tod ti satanski napadi na Kristusovo cerkev.

Ni bilo pokrajine, ni bilo države, ni bilo časa, da bi Cerkev Kristusova ne bila preganjana. Pričenši s Herodom, ki je dal v Betlehemu in po vsi betlehemski okolici pomoriti vse otročiče radi Kristusa, pa do najzadnjega, najpodlejšega človeka, ki poziva katoličane, da naj obrnejo hrbet papežu, cerkvi, duhovnom, je bila cerkev vedno preganjana. Pričenši z Ebioniti, Arijanci pa do najnovejših modernih "Razsvitljencev" — filozofov — , ki ne znajo najti Boga, se je morala Cerkev bojevati, a je vedno slavno zmagala. Koliko je morala pretrpeti od srednjeveških "reformatorjev," to se niti

opisati ne da.

Kdo je zmagal v teh bojih? Edino le Cerkev, edino le Križ, ki ga zastopa Cerkev, edino le Kristov nauk. Viharji so Cerkvi le koristili, kakor koristijo viharji, burje v naravi. Vzdušje, ozračje se je očistilo, solnce je jasneje posijalo, segnile veje so odpadle, Kristusova resnica je zablestela v celem svojem sijaju. Po teh bojih so vzeli krmilo Cerkve v roke papeži, katere bi lahko primerjali sv. Ciprijanu ali Ambrožu.

Reformatorji so pa sami zabredli v zmote, katere so po krivici pripisovali papežem in katoličanom. Zginili so brez sledu. Duh resnice ni zapustil svoje neveste, kaznoval je svet radi greha. Ko so protestantovski reformatorji vpili, da je Cerkev konec, vzbudil je sv. Duh v Cerkvi moč, ki so bili podobni apostolom. Mej tem ko so se Luter, Zwingli, Calvin mej seboj prepirali, vzbudil je sv. Duh sv. Ignacija Lojolskega, sv. Frančiška ksaverja, sv. Frančiška Borgijo, Sv. Filipa Nerijskega, sv. Karola Boromejskega, sv. Terezijo in druge.

V tem propadu nravnosti in propadu človeštva vstali so taki junaki kreposti in vede, kakoršnih svet še ni imel. Ti bodo ostali na veke kras sv. Cerkve. Ti bodo za človeški rod na veke svetle zvezde. Od l. 1500 pa do najnovejše dobe zapisala je Cerkev v seznam slavljenec nad 500 novih svetnikov in blaženih božjih. Kje pa so nepoznani, neznan misijonarji, redovniki, redovnice, ki so po samostanih, po puščavah Indije, Kitajske, Japonske, Koreje, Amerike, Afrike kot skromne vijolice krasili Kristusovo cerkev? Kje je ogromno število onih, ki so s svojim življenjem slavili Kristusovo nevesto? Kdo je vse to povzročil v Cerkvi? Bil je Oni, ki je rekel: "Jaz ostanem z vami vse dni do konca sveta;"¹ peklenska vrata je ne bodo premagale."

Statistika nam pove, **koliko tisoč se jih vsako leto vrača v naročje katoliške cerkve.** In take spreobrnitve so pogosto spojene z največjimi težkočami. Koliko bojev ima tak

konvertit s svojimi sorodniki, s svojo vestjo! Kolikokrat se mora odreči očetovi dedščini, zapustiti visoko službo, velike dohodke! In ne vračajo se v naročje cerkve samo navadni, preprosti ljudje, vračajo se učenjaki, katere občuduje in slavi celi svet. Med njimi je Newman, Manning, Krog-Tonning, grof Stollberg, Hurter, Krueger, Schlosser, Ratisbonne, in v najzadnjem času slavni Chesterton.

Ko se je vrnil v naročje katoliške cerkve Newman, ta kras anglikanske cerkve, je rekel slavni državnik Gladstone: "Anglikanska cerkev je trepetala in se tresla pri tem koraku. Newman znači epoho v anglikanski cerkvi, in l. 1845. je največja zmaga, kar jih je Cerkev dosegla po reformaciji." Od l. 1845. do današnje dobe prestopilo je iz anglikanske v katoliško cerkev nad 2000 anglikanskih duhovnov, mnogo se jih je odreklo letnim dohodkom od \$15,—20.000!

In kaj naj rečemo o francoski revoluciji?

Cerkev v Franciji je koncem 17. stoletja bolehalo. Mnogo duhovnov je odpadlo od Rima, pričeli so nov razkol. Nekateri so se veselili nad "svobodo vesti," se ženili, vrgli od sebe duhovniško obleko, oznanjali in pridigovali, da je bilo njihovo dosedanje življenje laž in zmota. Drugi so preganjali Cerkev in morili njene zveste sinove.

Cerkev je bolehalo, sovražniki so se radovali. Vsakdo je pričakoval, da bo konec Cerkve v Franciji. Hudič se je veselil . . .

Tudi drugod ni bilo boljše; revolucijski duh Francije se je širil po celi Evropi.

Slovenski pisatelj je napisal sledečo krasno podobo: "Večni Bog je sedel na svojem prestolu, in pred Njega so prihajali odlični možje raznih dob in narodov. Večni Sodnik vpraša Mojzesa: "Kaj si dal svojemu narodu?" Odgovoril je "Zapovedi." "Kaj je storil narod z njimi?" Mojzes je odgovoril. "Greh." Vprašal je Sodnik mogočnega Karola Velikega: "Kaj si dal svojemu

nemškemu narodu?" Odgovoril je: "Oltar!" "In kaj je narod storil z oltarjem?" "Razširil je meje." "In Napoleon Bonaparte, kaj si dal ti svojemu narodu?" "Slavo!" "In kaj je naredil narod iz nje?" "Sramoto!"

Večni Sodnik vpraša Kristusa. "Kaj si ti, sin moj mili, dal ljudstvu?" "MIR!" "In kaj je ljudstvo storilo z njim?" Kristus ni dal odgovora, ampak s prebodenima rokama zakril si je svoj obraz in jokal . . .

Da, jokal je! Kristus je dal človeštvu zakon, oltar, slavo in mir. Dal je človeštvu Cerkev, poslal mu sv. Duha, da bi ga razsvetljeval, vodil in osrečil. In to ljudstvo ni znalo ceniti nauka in sadov Križa, to ljudstvo ni znalo ceniti — Njegovega trpljenja, Njegove smrti, Njegovega Odrešenja in vstajenja! Kristus je

jokal nad ljudstvom!

Kaj bi bilo iz nas brez Cerkve? Tam bi bili, kjer je sedaj Azija in Afrika, ko se je odpovedala Rimu. Da, bilo bi še hujše, kajti niti pravoslavni razkol niti mohamedanizem ne napada krščanskih resnic s tako silo, kakor jih napadajo brezverci modernega časa. Zato bo pa Duh resnice sodil moderno stoletje radi tega, ker ne veruje v edinorojenega Sina Boga Očeta.

Cesar Ferdinand II., katerega so protestantje z vso silo napadali in sovražili, je rekel nekoč navdušeno: "Rajše bi šel s svojo soprogo in svojimi otroci beračit od kočice do kočice, rajše bi se dal na kosce raztrgati, **kakor da bi molčal pri napadih na katoliško cerkev!**" Ta nam bo di vzgled, tako ravnajmo tudi mi!

Stari Arabci imajo pravljico, da

so piramido pri Gizeh sezidali kra-
lji še pred potopom sveta, in da c-
dino te piramide ni pokončal potop.
Ona edina je ostala. To je seveda
le arabska baharija. Ni, pa baharija
ampak gola resnica, da še hujši po-
top kot je bil vesoljni, če je sploh
mogoč, Cerkvi ne bi mogel ničesar.
Zdelo se je, da so jo že pokopali, to-
da ona je zopet vstala. Niso še po-
kopali zemeljskih ostankov Pija
VII., pa je pričela razcvitati se zno-
va. Nastala je nova doba. Cerkev
je vzletela kakor feniks iz pepela.
Izginila je holandska republika, zgi-
nila beneška vlada, zginilo nemško,
avstrijsko cesarstvo, zginilo rusko
carstvo, edinole še Cerkev stoji na
svoji skali.

Peklenska vrata je ne bodo pre-
magale, ker jo vodi in vlada Duh
Resnice!

Rev. P. Evstahij, O. F. M.

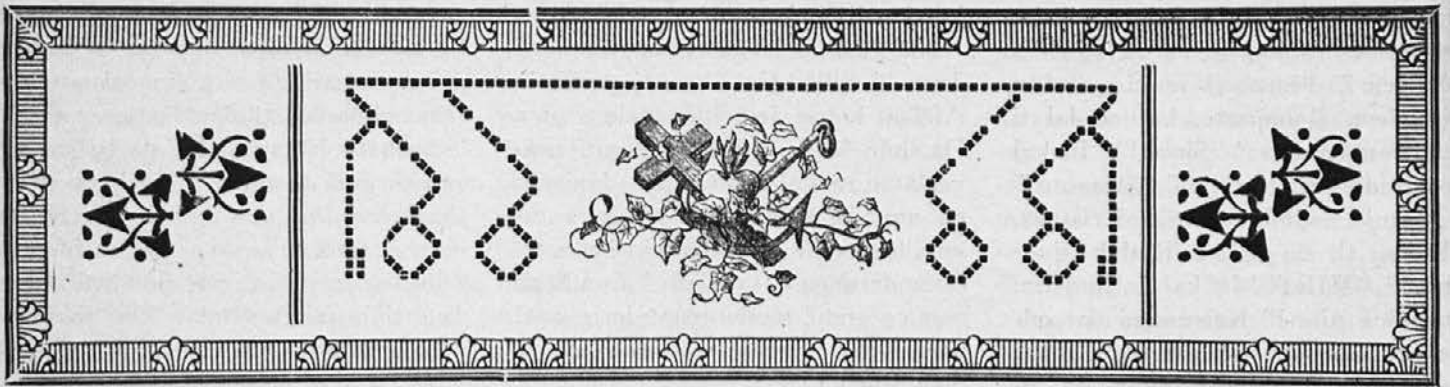
Spomin na materino smrt.

Nocoj me boža blag spomin:
Z očetom sva domov hitela,
na poti tožno vest prejela,
da polna mera bolečin
napaja drago mater mojo — — —
O, čutim, da sem dvakrat sin!

In tekem sem . . . "O Bog! O Bog!
Podeli milost duši mili,
pomagaj, Jezus, v zadnji sili —!"
In stopim v vežo: tihi jok!
In stopim v sobo: mater mojo
obdaja znank in sester krog . . .

Odšla je duša tisti hip — —!
(Nič več me niste čuli, mati!)
Le križa znak sem mogel dati
in gorkega srca utrip
Najvišjemu za mater svojo,
na čelo sem poljubil kip . . .

Poljubil čelo in roke,
zatisnil sem oči ljubeče
in voščil dom popolne sreče — —
Globoko hranim bol, solze.
Za svet sem zgibil mater svojo,
v nebesih zdaj bom ljubil dve.

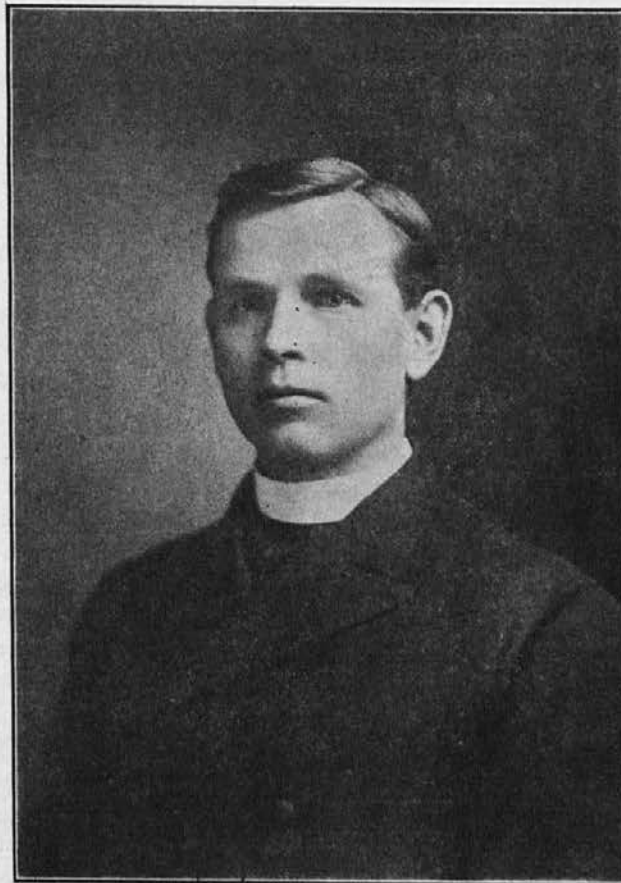
Rev. John Perše, srebrnomašnik.

H. B.

Dne 10. jun. bo slovenska župnija sv. Družine v Kansas City, Kans. obhajala lepo slovesnost. Njen vneti in ljubljeni duhovni oče bo obhajal svojo srebrno sv. mašo.

Pet in dvajset let. Lep kos časa je to. Še petindvajsetletnice cerkva, ki so morda iz granita, se slovesno praznujejo. Pa bi se petindvajsetletnica življenja, ki je vendar tako krhko kakor lapor, ne praznovala. Vrh tega pa srebrna maša ne pomeni navadne petindvajsetletnice življenja, katere tretjino človek v nezavednosti prespi, drugo tretjino pa presanja, ne, petindvajsetletnica mašništva pomeni zrelo moško — svečeniško dobo, v kateri mož — duhovnik odpre tako-rekoč vse registre svojih sil, telesa, duha in srca. Ameriški duhovnik je k slovesnemu praznovanju srebrne sv. maše še bolj opravičen, kakor starokrajski. Primeroma malo ameriških duhovnikov učaka zlato mašo. Umevno. Nedeljo za nedeljo, leto za letom, dolga leta po dvakrat maševati in pridigati potem pa večne skrbi, kako potrebni denar za vzdrževanje, odplačilo dolga, zidanje šole itd. skupaj spraviti, nihče ne verjame, kako to duhovnika dušno in telesno vbija in navadno prej vbije, predno more kot zlatomašnik stopiti pred oltar. Zato pa če hoče ameriški duhovnik

po tolikih žalobnih Miserere še enkrat ujeti malo veselih akordov novomašniške Glorije, mora kot srebrnomašnik slovesno stopiti pred oltar. To je Rev. Peršeta nagnilo, da

REV. JOHN PERŠE,
slovenski župnik
Kansas City, Kans.

nas je za 10. junij povabil na svoj slovesni srebrni mašniški jubilej.

Rev. John Perše je eden tistih duhovnikov, ki jih Gospod vsaj na vi-

dez ni takoj zjutraj poklical v svoj vinograd. Zdelo se je, da je šel mimo njega, dasi je bil vedno pripravljen vse zapustiti in iti za njim, kakor prvak apostolov sv. Peter. Rojen je bil 1. sept. 1867. v Starem trgu na Dolenjskem. Ko so njegovi sovrstniki pohajali že v tretjo latinsko šolo, on še ni vedel, če mu bo kdaj dano prestopiti gimnazijski prag in tako zagledati prvi motni svit svečeniške zarje, ter čuti daljni odmev novomašniške Glorije. Ko bi bil ostal v stari domovini, bi bil danes morda kak umni gospodar, morebiti kak agilni narodni poslanik v jugoslovanškem parlamentu, težko pa, po človeško mišljeno, Rev. Perše.

Toda nedoumna božja previdnost in dobrota najde pot, ko človek kakor kura ob plotu išče vhoda ali izhoda, pa ga ne more dobiti. Tudi za skoro trinajstletnega, takrat še starokrajškega Janezeka Peršeta ga je našla. L. 1880. je prišel v Ameriko k svojemu bratu, ki je takrat bival v Harlem, Iowa. Plemeniti brat, ki je sam skušal, kako trdo si zlasti slovanski naseljenci v Ameriki kruh služijo, je hotel svojemu mlajšemu bratcu olajšati te težave. Ker je videl, da ima veselje do učenja, je sklenil ga podpirati, da se izšola in z glavo kruh služi. Par let je obiskoval javno šolo v Harlemu, potem

je odšel s svojim bratom v Albany, Minn. kjer je mogel v bližnjem St. John's College začeti z gimnazijskimi študijami in jih tudi dovršil. Modroslovju in bogoslovju se je posvetil deloma v Mt. Angel, Ore., deloma pa v St. Meinard, Ind. kjer je bil 4. jun. 1898. posvečen v mašnika, za denversko škofijo. Prvo daritev je takoj naslednji dan daroval v semeniški kapeli. Cilj tolikih želja je bil zaenkrat dosežen. Koprneče srce se je malo oddahnilo, umirilo in uživalo.

Toda kmalu je prišel od višjega pastirja glas: Na planine, na planine! Novomašnik Rev. Perše je dobil poziv, da ima oditi za asistenta na angleško župnijo v Leadville, Colo. To planinsko mestece leži 10,000 čravljev visoko v coloredskih gorah. Tedaj prekaša po visočini celo našega beloglavega starokrajskega očanca, Triglav. Romantični kraj je to. Neka sveta groza spreletava človeka, ko se vozi mej temi nebotičnimi gorskimi skladi, mej katerimi se vlak kakor mravlja vspenja navzgor. Oster planinski zrak se kar čutoma vrezava v pljuča. Ko sem se jaz pred poldrugim letom prve dni decembra bližal temu planinskemu gnezdu, so celo moja hribovska pljuča začela accelerando delovati. Komaj sem sproti sapo lovil. Pljuča, ki se niso s tem visokogorskim zrakom razvijala, se le po raznih krizah sprijaznijo z njim, pa še to navadno ne za dolgo. Tamkajšni dušni pastirji se navadno hitro menjavajo, potem ko jim je parkratna pljučnica razrahljala zdravje. Rev. Perše je vstrajal gori dolgih sedemnajst let. Eno leto kot asistent angleške župnije, potem pa kot samostojni župnik najvišje slovenske župnije, kar jih je v stari in novi domovini.

On je bil ustanovnik leadvillske slovenske župnije. Slovenski delavec, ko pride v Ameriko s trebuhom za kruhom, bi si čimpreje rad nabral kolikor mogoče dolarjev, potem se pa z njimi vrnil v ljubljeno domovino, da zamaši usta raznim upnikom, ki mu vedno stoje pred vrat-

mi. Zato se udinja za najtežja dela v najodročnejših krajih. Ker je slišal, da v Leadvillu ne kopljejo samo premoga, ampak poleg druge dragocenejše rude tudi zlato, ni čudno, da ga je vlekle gori. Tako se je v teku nekaj let gori nabralo nad sto slovenskih družin in še nekaj hrvatskih ter slovaških. Rev. Peršetu so se ti, v dušnem oziru samim sebi prepuščeni rojaki, ki so jih saluni versko in moralno na debelo vbijali, smilili. Spočel je misel, zanje ustanoviti samostojno župnijo.

Ker je bilo mej njimi vendar še dosti dobromislečih, ki se jim je tožilo po domači cerkvi, je njegova misel našla dokaj glasni odmev. Seve, pogrešeno bi bilo misliti, da je bilo v zlatem Leadvillu "špas" ustanoviti samostojno slovensko župnijo. Kakor drugi ustanovitelji slovenskih župnij, je moral tudi Rev. Perše kot berač od hiše do hiše, slovenske in angleške, prosit milodarov, da je mogel uresničiti svoj načrt. Tu je padel kak dolar, tam pa kaj drugega. A to mu ni vzelo poguma. Z vstrajnim kolektanjem in raznimi prireditvami v prid nove cerkve, je kmalu spravil toliko skupaj, da je mogel pričeti z gradbo. Kupil je prostor za cerkev, župnišče in šolo. Najprej je postavil lično cerkvico na čast sv. Jožefu. Ker blagajna ni dopustila, da bi bil takoj tudi sebi in svojim naslednikom postavil primeren dom, je moral šest let v zakristiji stanovati, kar seveda ni blagodejno vplivalo na njegovo zdravje. Po šestih letih novega vstrajnega in požrtvovalnega dela, se mu je vendar posrečilo postaviti tudi pripravno župnišče. Oboje skupaj z vso opravo je stalo \$40,000. Koj, ko bi novo župnijo malo iz dolgov skopal, je nameraval začeti še s šolo. Res se je dolg pri njegovem izvrstnem gospodarstvu hitro manjšal. Zdelo se je, da ni več daleč čas, ko se bo zraven cerkve in župnišča začela dvigati še šola. Žal, da se je začela oglašati bolehnost, ki mu je prekrizala načrt. Zakristija, oz. šestletno bivanje v njej, se je začelo maščevati. Revmatizem ga je jel o-

pominjati. Za to bolezen je ostri planinski zrak seveda kakor petrolej za ogenj.

Ni mu kazalo drugega, kakor sprijazniti se z mislijo na ločitev od planinskega raja, ki se mu je bil v teku let priljubil. Dne 18. junija 1915. je zapustil svojo planinsko čredo, da se kje v gorkejših ravninah znebi mučnega gosta — revmatizma. Po nasvetu zdravnikov je odšel v kalifornijske toplice Murritta Hot Springs. V polletnem tamkajšnjem bivanju se mu je to tudi posrečilo. Nato je odšel še v Florido, da v tamkajšnjem milem podnebjju nadomesti zgubljeno moč, ki so mu jo izsrkale toplice. Tako je postal zopet dela zmožen in željan. Seve v gore mu ni več kazalo. K sreči je bila takrat slovenske župnije v Kansas City, Kans. prazna. Potegnili se je zanj pri škofu Rt. Rev. Wardu, ki ga je kot zglednega in delavnega duhovnika rad sprejel in mu jo 8. aprila 1916. podelil. Veliko novega dela in dolga ga je čakalo, ki se ju pa ni strašil. V teku teh sedmih let, kar tam deluje, je marsikaj preuredil, šolo povečal, kar ga je stalo \$10,000, kupil krasen prostor za lepo novo cerkev tudi za \$10,000 in poleg tega še veliko dolga plačal.

V resnici, srebrnomašnik Rev. John Perše lahko s ponosom gleda na poletno dobo svojega svečeniškega življenja. Bila je doba napornega dela, a tudi doba polna krasnih vspehov. Marsikak trn je vpleten v njegovo srebrno mašniško krono, a tudi mnoga dišeča cvetka, ki razširja svoj vonj po celi slovenski Ameriki. Mi mu želimo, da bi na ta slovesni dan v krogu svojih udanih ovčic, obdan od številjnih svojih sobratov — trpinov, pozabil na vse trnje, ki mu je v teku četrto stoletja ovilo njegovo plemenito duhovniško srce, v Jagnjetovi Krvi vtopil vse prestano gorje in z nezlomljeno silo zaklical: Naprej za neumrjočimi dušami, našega dragega ljudstva!

Srebrnomašniku Rev. John Peršetu:

Na mnoga leta!

LILIJA IZ RAJA.

K.

Sinovo življenje je življenje matrine duše. Saj materino srce ne živi za se, ne bije za se, temveč je ozko spojeno z življenjem ljubljenega sina. Stara ženica doma v kakem kotu, večkrat zapuščena, večkrat pozabljena, morda večkrat celo prezirana, o s koliko skrbjo in ljubeznijo sledi življenju svojih otročičev. Tistim, ki so pri njej, sledi z ljubečim očesom, jih opominja, jih svari, jim skuša dati navodila, kako in kaj naj delajo, da bodo dobri, da bodo srečni. Tiste, katerih nima pred seboj, zasleduje s svojim srcem, s svojimi molitvami. Koliko je noči, katere ne spi, katere prečuje, ko se zatopi v misli na tega ali onega svojega ljubljenca. Bog ve, kako mu je? Bog ve, kako živi? Bog ve, kako se mu godi? Ko bi vedela, In ako čuje o katerem, da je bolan, ali da se mu hudo godi, da je preganjan, koliko ur preživi sama vse to njegovo trpljenje, vse njegove bolečine, njegove težave. Solze ji kapajo iz oči zanj. Misli in misli, kako bi mu pomagala, kaj bi mu nasetovala, da bi ozdravel, kako bi mu pomagala iz težav! Je morda v denarnih stiskah, že misli, kako bi mu pomagala, ako ima še kaj svojega, vse bi mu dala, kako bi morda šla kam pomagat, kaj delat, da bi zaslužila in mu pomagala in ga rešila stisk, ako nima. Sama bi rada stradala, sama trpela pomankanje, le da bi otroku bilo pomagano. In ako drugega ne more, o kako goreče so njene molit-

ve, katere kipe proti nebu iz tega skritega kotička za otroka! Kako goreče zliiva vso svojo skrb, vso svojo ljubezen, pa tudi ves svoj strah zanj v to molitev! Zato v resnici, blagor človeku, kateremu je Bog dal ta največji dar na svetu — dobro, pobožno mater. Blagor mu, ki ima v svojem življenju tako skrbno mater v kakem skitem neznanem kotičku, ki moli zanj, ki ga podpira s svojimi molitvami! Posebno pa blagor duhovniku, ki ima tako dobro pobožno mater, ki mu sledi s svojimi gorečimi molitvami v njegovem delovanju. Za koliko uspehov svojega duhovskega delovanja se ima zahvaliti samo goreči molitvi svoje matere v tem skrivnem kotičku.

Najboljša mati, kolikor jih je kdaj bilo na svetu, najboljše materino srce z najpopolnejšo in najčistejšo nesebično ljubeznijo je bila pa Marija, je bilo Marijino materino srce. Če že srce svetne matere s toliko ljubeznijo sledi življenju svojega sina, da se sme reči, da mati živi življenje svojega sina, trpi trpljenje sinovo, potem smemo to tolikanj bolj trditi o Mariji. In v resnici! Ko je odšel od nje njen božji sin Jezus, da začne svoje delo odrešenja, ni odšel sam. Šla je za njim njegova mati, njena materina ljubezen, njena materina skrb. Kolikor je le mogla, je šla za njim, da je bila priča njegovega delovanja, njegovih pridig, njegovih uspehov, pa tudi njegovega trpljenja, njegovega preganjanja,

njegovih grenkih ur. Kadar pa ni mogla, premolila, prejkala je doma v nazareški hišici in mu sledila v duhu. Da, tu v tej hišici je trpela in živela s svojim sinom. Tu je s svojimi molitvami in s svojimi solzami sodelovala pri delu sinovem za odrešenje sveta. Tu, v tej hišici je bilo, ko se je ta dobra mati spominjala že tudi mene in tebe, dragi čitatelj, najinega zveličanja in molila za naju, jokala za naju.

Ko se je pa vračala od kakega obiska svojega sina, ko je šla kam, kjer je vedela, da bo nastopil s svojimi pridgami in s svojimi čudeži, in videla na eni strani velikansko navdušenje množice zanj, na drugi strani naraščajoče sovražstvo farizejev in pismarjev, s katerimi so sledili vsakemu njegovemu koraku, je tu še enkrat preživela vse, kar je videla in čula tam. Njenemu skrbnemu materinemu očesu niso ušli sovražstva polni pogledi njegovih sovražnikov, katerih je bilo od dne do dne več, njenemu skrbnemu ušesu niso ušle prezirljive in zaničljive opazke, s katerimi so skušali ti sovražniki uničiti vpliv njegovih besedi in njegovih čudežev pri množici. Vse to je potem doma premišljevala in zopet in zopet prešla v duhu vse to in pri tem so ji kapale matrine ljubeče solze iz oči v ljubezni in skrbi za dva njena sina: Boga človeka. Sem pa tja ji je pa vendar kanila v kelih njenega trpljenja tudi kapljica tolažbe, ko je

premišljevala navdušenje in ljubezen njegovih prijateljev, ki so ga pa nasprotno s toliko ljubeznijo poslušali, mu sledili in tako trdno verovali vanj.

Ko ji je bilo pa srce le pretežko, ko se je najokala in namolila doma, odšla je zopet od doma, da ga poišče in mu zopet sledi nekoliko časa in tam tudi za se najde tolažbe, objednem pa v skrbi, da bo morda več lahko sinu pomagala, ako bo blizu njega, ako bo pri njem. Navadno so se ji pridružile tudi sestra Jožefova, njena sorodnica mati Zebedejevih sinov in še nekoliko zvestih učenk Jezusovih. S temi je potem hodila skupaj in sledila Jezusu, da so bile tako na potovanju varnejše, ker jih je bilo več skupaj. Skrbele so, kolikor so mogle, tudi za telesne potrebe kakor Jezusove, tako učencev.

Tako je bila nekoč v Kafarnaumu, kjer je Jezus ostal več dni in storil veliko čudežev, da je bilo celo mesto navdušeno zanj. Ozdravil je

pri tej priliki tudi stotnikovega hlapca. O, s koliko tolažbo je bilo pri tej priliki napolnjeno njeno materino srce, ko je čula stotnika pagana, tako imenitnega moža, kako je izpovedal živo vero v Jezusa. Bila je z ženami prav blizu, ko je Jezus šel proti stotnikovi hiši. Toda stotnik se je naenkrat ustavil in pokleknil pred Jezusa in rekel: "Gospod, ne trudi se! zakaj jaz nisem vreden, da greš pod mojo streho. Zato tudi se nisem sam vrednega štel priti k tebi. Temveč reci le besedo in ozdravljen bo moj hlapec. Saj sem tudi jaz človek, ki je pod oblastjo, in imam vojake pod seboj. In rečem temu: "Pojdi!" in gre, in drugemu "Pridi!" in pride, in svojemu hlapcu: "Stori to!" in stori! O, kako se je vzradostilo njeno srce, ko je videla ta prizor in čula te besede! Tudi Jezusovo srce je dobilo kapljico tolažbe v teh besedah. Zato je rekel množicam: "Resnično vam povem! V Izraelu še nisem našel to-

like vere! Povem vam pa, da jih pride mnogo od izhoda do zahoda in bodo sedeli pri mizi z Abrahamom in Izakom in Jakopom v nebeškem kraljestvu, otroci kraljestva bodo pa pahnjeni v zunanjo temo, kjer bo jok in škripanje z zobmi." Toraj tudi v tej kaplji tolažbe takoj pelin! "Peklo? Pogubljenje veliko onih, ki bodo poklicani, da bi bili deležni krvi Jezusove?" In debele solze so se zopet porosile po materinem licu in vroča molitev za grešnike je izkipela proti nebu iz materinega srca.

Od tod je Jezus odšel proti mestecu Najm. Velika množica je šla za njim in tudi Marija s svojimi tovarišicami je šla.

Ko so bili pa že blizu mesta, se je Gospod ustavil, da se odpočije v senci pod košatimi drevesi, kajti mesto Najm je nekoliko na hribu. Tu se pa mestna vrata odpro in pogreb se prikaže pri vratih. Vsa množica z Jezusom vstane in se postavi v vrsto ob cesti na obeh straneh, da bi šel pogreb sredi med njimi.

S p o m i n i .

G. M. Trunk.

(Dalje.)

Prav enako je bilo tudi angleško stališče na Koroškem. Vrabcí na strehi so čivkali, da gresta Lah in Anglež roko v roki. Anglež je moral biti predsednik plebiscitne komisije, dasi smo pričakovali Francoza. Dočim so se Francozi lojalno in nam prijazno obnašali, se mora trditi o Angležih ravno nasprotno. Polkovnik Horden v Velikovcu je najznačilnejši dokaz za to trditev. Angleži so bili na Koroškem proti nam iz treh razlogov: 1.) Njim je kazalo, da podpirajo laško pestunjo, 2.) da se priliznejo sestradani Avstriji in 3.) da z izgubo Koroške oškodujejo Jugoslavijo in s tem slovanstvo. Anglež je kramar, trgovec, gleda stoletja naprej, vidi od kod mu preti nevarnost in postopa po svoji stari navadi brezobzirno. Tudi ubogi Korošci smo morali očititi to brez-

obzirnost. Slovanstvo bo moralo še mnogokaj požreti, kajti Rusija je zdaj hudo bolna in drugo slovanstvo je še mlado. A Rusija ni umrla in ne bo umrla. Bolezen je že marsikoga privedla na pravo pot. Zakaj bi ne mogla spametovati tudi Rusije? Pot na Kalvarijo bo za ruski narod še težka, a že svetlika zarja vstajenja, in ko ruski narod okreva, vstane, gorje ti, angleška riba, ruski medved te bo začel mrcvariti do pogina. V Indiji in Egiptu že poka, že razsaja "ruska bolezen," medved že gode, pa bo še bolj zagoedel. Za Indijo in Egiptom pade ponosni Albion. Tudi konferenca v Washingtonu, kjer so Angleži zopet oškodovali Rusijo v Sibiriji, ne pomaga nič, severni orjak bo zarjovel, da se bo tresel ves svet. Med tem bo vzrastlo še drugo, zdaj mla-

do slovanstvo, se strnilo, prav gotovo se bo strnilo in pokazalo svetu, kaj je pravica. Verujem, trdno verujem v velik poklic slovanstva!

Smatral sem za potrebno, da poudarjam ta dejstva, ker potek koroškega plebiscita je še dandanes za mnoge zagonetka, ki je ne morejo razvozljati. Treba je pogledati čez domači prag, iti iz hiše, zreti na zunanji svet in zagonetka je rešena, nejasnost izgine, zažari beli dan.

V Parizu za me ni bilo več opravka. Predsednik dr. Brejc mi vli, naj se takoj odpravim na pot, ker na Koroškem se mora nemudoma začeti delo za plebiscit, ki bo gotovo še to jesen. Pa smo se vrezali za celo leto. Vrnem se skozi Švico. Italijo in Ljubljano in dospem dne 17. rožnika na svoje mesto v Borovlje.

Tvoj nedeljski tovariš.

Piše Rev. J. C. Smoley.

PRAZNIK PRESV. TROJICE.

Učite vse narode in jih krščujte v imenu Očeta in Sina in sv. Duha.

— — Mat. 28. 19.

V cerkvenem letu praznuje sv. Cerkev tri velike praznike: Božič, Velikonoč in Binkošti. O Božiču se slavi ljubezen Boga Očeta, ki nam je poslal svojega Sina po besedah Jezusa Ksistusa samega: "Tako je Bog ljubil svet, da je dal edinorojenega Sina, da bi se nikdo, ki v njega veruje, ne pogubil, ampak imel večno življenje" (Jan. 3. 16). O velikonoči slavimo ljubezen Boga Sina, ki se je za nas daroval na lesu križa. O binkoštih slavimo ljubezen Boga sv. Duha, ki stopa z nebes, da bi nas razsvetlil in posvetil.

Takoj prvo nedeljo po binkoštnem prazniku, na današnjo nedeljo, pa nas cerkev še enkrat opozarja na vse dobrote, katere smo prejeli od troedinega Boga in slavi praznik vseh treh božjih oseb vkup: praznik presv. Trojice.

Skrivnost presv. Trojice je nerazumljiva: en Bog v treh osebah. Sv. Ambrož pravi: "Če je govor o tej skrivnosti, potem umolkne i angelov glas." Razložiti to skrivnost ni mogoče.

Tudi mi ne bomo danes skušali razložiti to skrivnost, pač pa si bomo živo pred oči predstavili **vero v tri božje osebe**: Očeta, Sina in sv. Duha in bomo na ta način praznovali današnji praznik.

"Učite vse narode in jih krščujte v imenu Očeta in Sina in sv. Duha," je ukazal Zveličar svojim apo-

stolom. Tu govori jasno, natančno o treh božjih osebah. Taka je torej naša vera.

Mi spoznavamo to skrivnost, ko molimo v apostolski veri: Verujem v Boga Očeta vsegamogočnega; verujem v Jezusa Kristusa; verujem v sv. Duha.

Verujem v Boga Očeta!

Je nad nami Bog, ki je vse vstvaril. To razume in ve vsak otrok, da se samo od sebe ne napravi nič, i neizmerna priroda, narava s svojimi milijoni svetov, z neštevilnim stvarstvom ni mogla vstvariti same sebe. Je nekdo, ki je vse to naredil, je nekdo, ki je dal zakone, po katerih se mora svetovje in stvarstvo ravnati. In ta nekdo je Bog, vsegamogočni Gospod nebes in zemlje.

Je nad nami Bog, in ta Bog je naš Gospod. Mi mu moramo služiti to je naša dolžnost, ki jo zahteva od nas.

Je nad nami Bog, ki ve za nas vse, ki bo sodil vsa naša dejanja, ki nas bo za to tudi poplačal, nekatere že na tem svetu, nekatere na onem.

So ljudje, ki se iz tega Boga norčujejo, ki se mu posmehujejo. Taje ga, bogokletno ga izzivajo. Pogostokrat čitamo v brezverskih listih take stvari. Toda radi teh brezbožnežev Bog ne preneha biti naš Bog, ne preneha biti naš Gospod, njegova vsegamogočna roka kaznuje bogokletneže pogosto že na tem svetu.

L. 1853 se je dogovorilo nekaj Nemcev-brezvercev — — da si ustanove na severozapadu naselbino, kjer bi se lahko naselil vsak Nемец, izvzemši duhovna in advokata. To

ново naselbino so imenovali New Ulm (Minnesota.) Deset let so zavračali vsakega duhovna, v njihovi naselbini se ni smel naseliti. Brezverstvo je gospodarilo in vladalo v naselbini, z brezverstvom pa tudi brezbožnost. To brezbožnost so kazali tudi javno, vsako leto so priredili sprevod in se norčevali iz vere in iz Boga, iz katoliške cerkve, iz papeža. L. 1862. so se spozabili tako daleč, da so v sprevodu nesli križ in ga med prav peklenkim norčevanjem sežgali. "Sežgani Bog," je rekel načelnik mesta, — "sežgani Bog farjev naj sežge tudi New Ulm, če more!" In Bog je to tudi storil. Še isto leto so se dvignili Indijanci, napadli New Ulm, prebivalce pregnali iz njihovih domov, zažgali hiše in predstojnika mesta, ki je bogokletno vrgel pred letom križ v ogenj, privezali k kolu in ga pekli. Bog se ne da norčevati iz sebe!

Bog je naš Gospod. Je pa tudi naš Oče. Kristus sam je rekel, da moramo rekati, če molimo: Oče naš! In kot Oče nas ljubi z neskončno ljubeznijo. Noče, da bi se nam hudo godilo; zlo, hudo, ki pride nad človeka, nima svojega povoda v Bogu, ampak v grehu. Bog noče, kakor je sam rekel, da bi se grešnik pogubil, ampak se spreobrnil in živel; zato tako dolgo marsikateremu trdovratnemu grešniku prizanaša.

Bog naš Oče! Kako radostna resnica! Naš Oče! Zato se pa mi obnašajmo tako kakor njegovi otroci! Dober otrok vedno misli na svojega očeta, ne stori ničesar, s čemur bi očeta užalil. Tako ravnajmo tudi mi!

Verujmo v Boga Očeta, vsegamogočnega Stvarnika nebes in zemlje, to je prva resnica, na katero nas spominja današnji praznik.

Verujem v Boga Sina, ali kakor molimo v apostolski veri: Verujem v Jezusa Kristusa, Sina njegovega edinega, Gospoda našega. To je druga resnica.

Jezus Kristus Sin Božji! Bog Oče je sam ponovno proglasil: "To je moj ljubi Sin, nad katerim imam svoje dopadajenje." In Kristus sam je pogosto izjavil, da je Sin božji. Ne bom navajal vseh njegovih tozadevnih izrekov, opozarjam vas samo, da se spomnite zadnjih trenutkov pred Kajfežom, ko je ta vstal in vprašal Kristusa slovesno: "Rotim te pri živem Bogu, da nam poveš, ali si ti Kristus, Sin božji?" In Kristus je določno odgovoril: "Jaz sem!" Kar je Kristus trdil, to je tudi dokazal s čudeži. Angeli so oznanili njegovo rojstvo, kot rojstvo Sina božjega. In ko je Kristus učil, je ozdravljaval s samo besedo gluhe, slepe, mutaste, gobave, obujal je mrtve: "Povejte Janezu," je rekel njegovim učencem, "kar ste videli in slišali. Slepí spregledujejo, kručljevi hodijo, gobavi se očiščujejo, gluhi slišijo, mrtvi vstajajo." Ti čudeži pričujejo dovolj jasno. In ko je Kristus za nas daroval svoje življenje, da bi nas odkupil, ko je na križu umrl in bil pokopan, vstal je tretji dan od mrtvih, kot zmagovalec nad smrtjo, ker je on Gospod življenja in smrti, ker je Bog.

Jezus Kristus Sin božji — — verujem v Boga Sina!

In ta Bog je naš Zveličar. Kaj vse obsegajo te besede! Pred vsem njegovo neskončno ljubezen, vsaj pravi sam: "Večje ljubezni nima nikdo, kakor če da svoje življenje za svoje prijatelje." Te besede obsegajo njegove bolečine, s katerimi nas je odkupil: "Vidimo ga, kako je zaničevan, najzadnji med ljudmi, mož bolečin in izkušen v slabosti. Ranjen je zaradi naših pregreh, potrten zaradi naših hudobij; zaradi našega miru je kaznen na njem, in njegova rana nas je ozdravila" (Iz.

53).

Če vse to premišljujemo, lahko spoznamo, kako ljubezen dolgujemo svojemu Zveličarju, potem spoznamo, kako mu moramo biti hvaležni. "O moj Zveličar," vzkliknila je sv. Marjeta, ko je kot štiriletni otrok slišala o Jezusovem trpljenju: "od danes naprej hočem biti popolnoma tvoja!" Te besede kažejo tudi nam način, kako skazujemo Kristusu svojo ljubezen, svojo hvaležnost. Tvoj, tvoja hočem biti, o moj Zveličar! Ti si me odrešil, iz ljubezni do mene si se včlovečil in daroval za me na križu. Tebi darujem svoje srce; za te naj živi in bije do poslednjega udarca; moja duša naj bo tvoja na veke!

Verujem v sv. Duha! To je tretja resnica.

Sv. Duh je Bog, tretja božja oseba. Sv. Janez, ljubljeneč Gospodov, pravi: "So trije, ki dajejo pričevanje v nebesih: Oče, Sin in sv. Duh, in ti trije so eno" (Jan. Iz. 5, 7).

Sv. Duh je Bog, ki nas razsvetljuje in posvečuje.

Razsvetljuje nas. Apostoli mnogo stvari niso razumeli, katere jih je Kristus učil; še pri poslednji večerji jim je rekel: "Še mnogo vam imam povedati, toda sedaj ne morete nositi." Obljubil jim je potem sv. Duha. "Ko pa pride on, Duh resnice, vas bo učil vsa resnica." In kakor apostoli in ostali učenci, tako potrebujejo vsi verniki sv. Duha.

Sv. Duh nas posvečuje. Posvečuje nas pri sv. krstu, kakor je rekel Kristus: "Ako pa kdo ni prerojen iz vode in sv. Duha, ne pojde v nebeško kraljestvo"; posvečuje nas i v ostalih zakramentih. Sv. apostol Pavel piše v listu do Korinčanom: "Oprani ste, posvečeni ste, opravičeni ste v imenu Gospoda našega Jezusa Kristusa in v Duhu našem Bogu" (I. Kor. 6, 11.)

Še več! Sv. Duh je napravil iz nas svoj tempelj, svoje prebivališče. Sv. Pavel pravi v ravno tem listu: "Ali ne veste, da so vaši udje tempelj sv. Duha, in da sv. Duh v vas prebiva?" (6, 19). Kako vzvišena

in važna resnica! Vzvišena, ker ni nič krasnejšega ko misel, da smo tempelj, prebivališče sv. Duha; zato imamo dolžnost, da ne bomo z grehom odganjali sv. Duha od nas. Zato se varujte vsakega greha, tako nas opominja večna resnica o sv. Duhu.

To je torej naša vera, ki se nam oživlja današnji dan v mislih: Verujem v Boga Očeta in Sina in sv. Duha!

Ohranite si vedno to vero! Naj bo voditeljica v vašem življenju! Naj vam sveti v temnih urah vašega življenja!

V imenu treh božjih oseb: Očeta, Sina in sv. Duha ste bili krščeni; v imenu teh božjih oseb se vam podeljuje odpuščanje grehov in drugi zakramenti; in ko človek umira, moli sv. cerkev za njega: Odpotuj, duša krščanska, iz tega sveta v imenu Boga Očeta vsegamogočnega, ki je vstvaril; v imenu Jezusa Kristusa, Sina Boga živega, ki je za te trpel; v imenu sv. Duha, ki ti je bil dan."

Molite in prosite danes, da bo vaša duša iz te solzne doline prišla čista k trojedinemu Bogu! Amen.

DRUGA NEDELJA PO BINKOŠTIH.

Prisili jih vstopiti, da se napolni moja hiša.

Luk. 14, 23.

Imamo velikansko bogastvo, imamo dragocen zaklad, mi vsi brez izjeme, dasi smo v posvetnem oziru morda največji berači: imamo Telo in Kri našega Gospoda Jezusa Kristusa. V svoji preveliki ljubezni do nas zapustil nam je Kristus svoje živo Telo. "Vzemite in jejte: to je moje Telo . . . To storite v moj spomin!" Tako je rekel apostolom pri poslednji večerji: Prejemajte moje Telo! In ta ukaz nam je dal vsem in nam povedal, kake sadove bo imelo vživanje Njegovega sv. Tlesa pod podobo kruha: "Jaz sem živi kruh, ki sem prišel iz nebes. Ako kdo je od tega kruha, bo živel vekomaj; in kruh, ki ga bom jaz

dal, je moje meso za življenje sveta." Povedal jim je pa tudi kazen za te, ki njegovega Telesa ne bodo prejemali: "Ako ne boste jedli mesa Sina človekovega in pili njegovo kri, ne boste imeli življenja v sebi" (Jan. .).

V starih časih, v prvi dobi krščanstva prejemali so kristjani sv. obhajilo vsaki dan; in še v 4. in 5. stoletju so hodili kristjani v Rimu in na Španskem, kakor nam priča sv. Jeronim, k sv. obhajilu vsaki dan. Pozneje so postali kristjani zanikrni, malomarni; prejemali so sv. obhajilo redkeje in redkeje, dokler je mnogi niso popolnoma opustili. Nek človek je pripravil veliko večerjo, toda ti, ki so bili povabljeni, niso hoteli priti — tako nam pripoveduje prilika današnjega sv. evangelija. Končno je pa gospod ukazal svojemu hlapcu: Pojdi na pota in prelaze in prisili jih vstopiti! Podobno dela sv. cerkev; ko so kristjani sv. obhajilo bolj in bolj zanemarjali, je sv. cerkev bila prisiljena, da je izdala v 13. stoletju zapoved, da mora vsak kristjan o velikonočnem času pristopiti k sv. obhajilu.

Ta zapoved je veljavna še danes — toda še vedno je le premnogo teh, ki k sv. obhajilu ne hodijo. Ima to grozne posledice. Hočem vam jih danes pokazati, da bi vas obvaroval mlačnosti in zanikrnosti in vzbudil k gorečemu prejetanju sv. obhajila.

—o—

Zanemarjanje sv. obhajila ima žalostne posledice — časne in večne.

1. Časne. Sv. apostol Pavel piše v svojem prvem listu Koričanom o ne vrednem prejetanju sv. obhajila in navaja posledice s sledečimi besedami: "Zato je med vami mnogo slabih in bolnih in mnogo jih spi", posledice zanemarjenega sv. obhajila.

1. Zato je med vami mnogo slabih. Duševno slabe ima sv. Pavel tu v mislih. Kedaj pa je duša slaba? Kadar jo tlačijo težki grehi. In človek je nagnjen k grehu, človek ta-

ko hitro pade. Če pade, mora vstati; in če ne vstane, če ostane v grehah, če se grehov nikoli ne očisti, kam pa bo prišla njegova duša? Duša bo jako oslabela. In tako oslabeledušo imajo vsi, ki zanemarjajo sv. obhajilo; ko bi pogosteje hodili k mizi Gospodovi, bi bili prisiljeni, da svojo dušo večkrat v sv. spovedi očistijo, — njihova duša bi ozdravela. — To je prva posledica, če človek zanemarja sv. obhajilo.

2. Zato je mnogo bolnih, pravi sv. Pavel. Kdor zanemarja sv. obhajilo, je res bolan. Bolan v veri, bolan glede dobrih del. Nikoli se ne združi z nebeškim Odrešenikom, nikoli ne pokrepča svoje duše s kruhom življenja — — — kje naj bi dobil moč v neprestanem boju za vero, za čistost duše? "Kdor je moje Telo in pije mojo Kri, ostane v meni in jaz v njem," pravi Gospod. Zato so pa prvi kristjani tako pogosto hodili k sv. obhajilu, da so imeli moč, da bi si mogli sv. vero ohraniti v groznih dobah preganjanja. Ko so bili vrženi v ječo, jih ni skrbelo nič drugega, kakor to kako bi mogli prejeti Gospodovo Telo; in ko so je prejeli, se niso bali več nikakih muk, nikakega trpljenja. Kristus prebiva v meni, in jaz v Njem, to je bila njihova tolažba! In zmagali so! Kdor pa ne prejema sv. obhajila, ta peša v veri, dokler končno popolnoma ne oslabi in ne opeša. Zato je dandanes tako mnogo kristjanov bolnih v veri; vera jih takorekoč več ne veseli, za vero se več ne brigajo — vero Kristusovo sovražijo. So bolni na duši — zato ker ne prejemajo svojega Gospoda.

3. In mnogo jih spi, pravi sv. Pavel. Da, kdor zanemarja sv. obhajilo, kdor ne hodi k mizi Gospodovi, ta končno na duši zaspi, to je odpade od vere, odpade od Kristusa, postane njegov sovražnik. — V bolnišnici v B. je bil nedavno na smrt bolan mož; v tovarni je prišel preblizu strojev, ki so ga težko poškodovali. Usmiljene sestre so mu stregle; ko so videle, da ni za njega nikake pomoči več, so ga pripravlja-

le na nebeškega zdravnika, in mu omenile sv. popotnico. Toda bolnik jih je surovo odbil. Dvajset let že nisem bil pri obhajilu, in ga tudi sedaj ne potrebujem, je rekel. Sestre je to bolelo. Toda vse njihovo prigovarjanje je bilo zastoj. Poklicale so duhovna, da bi on govoril z njim. A surovo je bolnik tudi njega odbil. V noči, katera je bila po zdravnikovih besedah njegova zadnja noč, je pristopil duhoven devetkrat k bolnikovi postelji in ga vprašal, če hoče sprejeti sv. zakramente; a vedno ga je bolnik s posmehovanjem zavrnil. Ko je prišel duhoven desetič, dvignil se je bolnik na postelji in pokazal duhovnu pesti. Bilo je to že proti jutru — in uro na to je izdihnil. "Mnogi spe," pravi apostol. Da, kdor zanemarja sv. obhajilo, spi, končno pa zaspi, umrje in izgubi svojega Gospoda.

II. Britke, žalostne pa so posledice zanemarjenega sv. obhajila tudi glede večnosti. "Povem pa vam, da nobeden tistih mož, ki so bili povabljeni, ne bo okusil moje večerje," pravi Gospod v današnjem evangelju o teh, ki niso hoteli priti na večerjo. In te besede veljajo vsem, ki zanemarjajo sv. obhajilo. "Ne bodo okusili moje večerje," — veste kaj te besede pomenijo? Pomenijo, da bodo izločeni iz nebeškega kraljestva, pomeni, da bodo na veke pogubljeni. To je Gospod povedal jasno: "Če ne boste jedli mesa Sina človekovega in pili njegove krvi, ne boste imeli življenja v sebi." Obljublja večno življenje, če bomo prejemali, grozi nam z večno kaznijo, če bomo zanemarjali sv. obhajilo!

Prijatelji moji, pristopajte pogosto k mizi Gospodovi! Nek človek je pripravil veliko večerjo in jih mnogo povabil. Vi vsi ste povabljeni k mizi Gospodovi, vi vsi ste njegovi gostje. Kaka čast za vas! Kako odlikovanje! Ne izgovarjajte se, da vam ni mogoče iti k sv. obhajilu, češ da imate preveliko dela v svojem stanu, v svojem poklicu. Bili bi podobni tem, ki so se v današnjem evangeliju pričeli izgovarjati in opravičevati — — — o katerih je re-

kel Gospod: "Povem vam, da nobeden teh mož ne bo okusil moje večerje." Ko bi stal danes tu pred vami Jezus Kristus in vprašal marsikaterega izmed vas: "Otrok moj, prijatelj moj, čemu ne prihajaš k sv. obhajilu? Glej, jaz te ljubim in te kličem k sebi" . . . , kdo izmed vas

bi si mi upal odgovoriti: "Gospod, nimam časa?" Prijatelji moji, vaš poklic je, da ste otroci božji, in prva vaša dolžnost kot otrok božjih je, da iščete najprej božje kraljestvo.

Panem de coelo praestitisti eis —
— kruh z nebes si jim podelil, kruh,

ki ima vso sladkost v sebi, tako molimo pri blagoslovu z Najsvetejšim Rešnjim Telesom. Prejemajte pogosto to sv. Rešnje Telo, pa boste skusili, kako sladek, kako ljub je ta kruh. Blaženost, moč vam bo podelil ta kruh za časno in za večno življenje! Amen.

Konrad Bolanden:

Šentjernejska noč.

Zgodovinski roman.

Prosto preložil:

Rev. J. C. Smoley.

Po tem uvodu, ki bi delal vso čast Kalvinu ali pa Martinu Lutru, je za kratko obmolknil. Ozrl se je proti nebu, in obraz bojaželjnega Makabejca se je izpremenil v obraz pre-roškega Jeremije.

"Vsi ljudje so določeni od Boga za zveličanje, ali pa za pogubljenje," je pričel z učenjaškim glasom. "Kdor je določen za zveličanje, bo zveličan, naj dela in počne, kar hoče. On lahko ropa, prešestva, goljufa, mori, nebesa mu ne bodo ušle, če ga je Bog za nebesa določil. Kdor je pa določen za peklo, ta naj molli, naj se posti, zatajuje samega sebe, izpolnjuje vse zapovedi, — — vse vkup mu ne pomaga nič, ker ga je Bog ustvaril in določil za peklo." 1)

Pobesil je proti nebu dvignjene oči in molče zrl na menihe.

1) Nemški reformator Martin Luter je šel v tem oziru še veliko dalje, kakor pa francoski Kalvin. Da bi blagoslov, srečo in ugodnost nove vere še bolj pojasnil in priporočil, proglasil je Luter dobra dela kratkomalo za nedovoljena in pregrešna. Luter namreč pravi: "Dobro delo, in če je še tako dobro storjeno, je navaden greh po usmiljenju božjem, in smrten greh po strogi sodbi božji." Wit d. A. Th. 7 ss. 117 ss.

"No, kaj pravite k temu? Ni li to tolažljiv nauk? Govorite, sodite sami!"

"To je ravno tako nesmiseln, kakor bogokleten nauk!" odgovoril je opat.

Predikantov obraz se je zmrnil.

"Kaj? Ti boš psoval in zasramoval maziljenca Gospodovega?" vpil je divje. "Rafu, daj mu eno na njegov nesramen gobec!"

Povelje se je točno in z radostjo izvršilo. Taka klofuta je zadela starčka, da se je opotekal in da bi se bil zgrudil na tla, da ga niso vjeli okoli njega stoječi menihi.

"Napravite kratko, le kratko!" pričeli so nepotrpežljivo vpiti Hugnoti. "Na gromado s papisti!"

"Počasi, bratje, — — le počasi!" pomirjeval je Jeremija Makabejec. "Mi nikogar ne obsojamo, če mu nismo dokazali krivde. Ker ti svetohlinski farizejli trdijo, da niso nikaki malikovalci, bomo tem lažnjivim Luciferjevim sinovom takoj dokazali njihovo krivdo, — Guel, kje si? Kje imaš puščico?"

Zlobno se režeč človek je stopil iz kroga Hugnotov. Za pasom je nosil kovinasto puščico, katero je vzela izza pasa in jo podal predikantu. Peklensko zloben je postal obraz predikanta.

"Vi tajite sicer, da ne molite podob iz kamna in iz lesa," nagovoril

je vjetnike. "Radi mene, — — naj bo tako! Trdijo pa, da papisti ne molijo samo malikov iz lesa in kamna, ampak tudi iz kruha. Takih krušnih malikov imam celo kopico v tej puščici," — pri teh besedah je dvignil pokrov. "Te krušne malike smo nabrali iz kelihov različnih papistovskih svetišč, od katerih ni drugega ostalo, ko črno zidovje. Glejte, pazite!" je zavpil in pri teh besedah dvignil sv. hostijo. "Ali ni ta beia, okrogla stvarica vaš Bog?"

Oskrunjenje tega, kar je Najsvetejšega v naši katoliški veri, napolnilo je menihe s strahom in bolestanjo. Vedeli so, s kakim peklenskim sovraštvom so Kalvinci sovražili ta skrivnostni in najsvetejši vseh zakramentov, kako so ga sežigali, tepali z nogami, zato niso niti trenutek dvomili o groznem bogoskrunstvu. Pričujočnost božja napolnila je vernike s tako svetim strahom, da so za trenutek pozabili na vse drugo. Menihi so popadali na kolena in brezdvomno bi bili sklenili svoje roke v molitvi, če bi ne bili imeli zvezanih na hrbtu.

Fanatiki so začeli divje vpiti.

"Molilci kruha, — — malikovalci! Nagromado, — — na ogenj z njimi!"

Zlobno se je režal Jeremija Makabejec.

"Glejte, — — pazite sedaj, kakega Boga vi molite!" zavpil je porogljivo, vzel hostijo v usta, jo zvečil in pljunil ven. "Glejte, to je vaš Bog, — — vi slepi, zakrknjeni pogani! Proč z njimi! Prepričali smo jih njihove krivde, — — vredni so smrti!"

Menihe so pograbili in jih vlekli k gromadi. Tam so jih vrgli hugenotski divjaki na tla in jim zvezali noge. Zvezani na rokah in nogah so ležali na tleh, tepeni, suvani od Hugenov, na pol nezavedni. Bilo je pet mučnikov katoliškega verskega prepričanja.

"Aha, — — vidva se branita moliti vajinega krušnega Boga?" obrnil se je Jeremija k baronoma. "Ali je moja beseda pregnala temo od vajinega duha? Ali sta se izpreobrnila k čistemu evangeliju?"

"O naši pameti moraš imeti pa jako slab pojem, če misliš, da bova sprejela evangelij, ki rodi in vstvarja roparje in požigalce," odvrnil je baron Montluc. "Midva sva ravno tako prepričana katoličana, kakor oni-le dominikanci, ne moliva pa hostij, ker ne veva, če so posvečene."

Neustrašenost in drzen govor baronov so osupnile predikanta, ki je imel navado, da se je rad prepiral. Ni ga navdajal samo divji fanatizem, ampak tudi strastna želja, da bi kazal svojo učenost v prepirih.

"Če se bojiš roparjev, morilcev in požigalcev, baron Montluc, potem zapusti prav hitro rimski Babel! Beži iz Sodome, v kateri prebivajo morilci in otrovniki, ki hodijo po poti tvojega bratranca Montluca, guvernerja Gienskega (Guinne). Kaj je storil tvoj bratranec? Trideset dobrih kristjanov je dal raztrgati na dvoje, sedemdeset pa jih je dal pobesiti po stebrih na mestnem trgu."

"Zakaj? Ne prikrivaj vzroka!" rekel je Montluc.

"Ponovim vzrok še enkrat, — — ker so bili dobri kristjani," odgovoril je Makabejec.

"Ne, ampak ker so bili navadni zločinci in morilci," odvrnil je Montluc. "Barona Fuemel-na so zabodli, mnogo katoličanov pobili,

ženske onečastili, cerkve oskrunjali in požigali, povsod hujskali ljudstvo k upor. Proti tem upornikom in morilcem je poslal kralj mojega bratranca, — — in moj bratranec je ravnal po zakonu in postavi."

"Po hudičevi postavi je ravnal proti izvoljenim otrokom božjim," pristavil je Jeremija. "Zato pravim še enkrat: — — Beži iz Babilona, kjer prebivajo rablji in morilci! Pobegni v mesto božje, kjer prebivajo izvoljeni otroci božji."

"Molči, norec!" rekel je nevoljno baron. "Z veliko večjo pravico bi se smeli hudiči imenovati otroke božje, kakor pa vi Hugenoti, ki ste napravili iz naše krasne domovine pravo puščavo, — — vi, ki morite nedolžne in oskrunjate svetišča, — — vi, ki divjate z ognjem in mečem, kakor da bi se bila odprla peklena vrata."

"Izvoljene božje je preklinjal, — — doli z njim!" vpili so Hugenoti.

"Počasi, počasi, bratje!" opominjal je Makabejec. "Če pobijemo tisoč papistov, je to prava malenkost. Toda premagati slepoto enega samega malikovalca, je pa jako težko delo, katero premorejo le izvoljene posode božje. Zato hočem tega zaslepljenega Jebusejca, ki je močan in silen v lažeh, udariti z orožjem svetlobe." Potemtakem smatraš vse protestante za roparje, morilce, oskrunjevalce, požigalce, zločince, peklenke zveri, — — zakaj? Ker ne prizanesejo nobenemu papistovskemu malikovalcu, ker jih žeja po krvi rimskih Babiloncev, ker sežigajo malike, ker hočejo papeštvo iztrebiti s korenino. Tvoja obtožba, baron, je jako neumna! Ko bi bilo mogoče, papeštvo iztrebiti in zatreti z nekrvavimi postavami, bi se mi ne posluževali krvi, meča in ognja. Tvoja obtožba pa tudi nič ne koristi; kajti z istim pravom bi lahko preklinjal Mojzesa in vso ljudstvo božje, ker so na Gospodov ukaz ravnali z Amalečani, Kanaanci, Hevejci in drugimi malikovalci ravno tako, kakor ravnamo mi s papisti. Vedi torej: Predno se je mogel Izrael v obljubljeni deželi, kjer se je cedit sam med in mleko, v deželi,

katero je Bog dal Izraelu v njegovo last, naseliti, izvršiti se je morala reformacija, to je, vsi malikovalski templji so morali biti uničeni, vsi pogani pobiti. Ravno tako ravnamo mi, novi Izrael, izvoljenci božji. Predno bomo vzeli v posest obljubljeni deželo, to je bogato in krasno Francijo, morajo biti vsi papisti pokončani, zadnje znamenje papistovskega malikovanja mora pokončati ogenj. Tako stoji namreč zapisano v četrti Mojzesovi knjigi, v petinpetdeseti vrsti: "Ako pa ne bode hoteli usmrtiti prebivalcev dežele, ki bodo ostali, bodo vam kakor žrebli v očeh in sulice v bokih, in savražni vam bodo v deželi vašega bivanja. In kar sem mislil storiti njim, to storim vam." — — Kaj pa pomenjajo grožnje zadnjih besed? To-le, — — pa dobro pazite! Če bo pustil Izrael Kanaance in papiste pri življenju, potem bodo ti ljudstvo božje zapeljali k malikovanju. Če se pa to zgodi, potem bo kaznoval Bog odpadlo ljudstvo s pokončanjem. — — Vidiš, slepi Montluc, iz tega vzroka pokončujemo mi na božje povelje pogane, to je malikovalske papiste. Če sramotiš in preklinjaš radi teh dejanj nas, preklinjaš Boga, kojega ukaze in zapovedi mi izpolnjujemo."

"No," rekel je baron presenečeno, "veliko lopovov sem že slišal braniti, zagovarjati in olepšavati svoje zločine, nobenega pa še ne, ki bi na tak vnebovpijoč način trdil, da izvršuje zločine v imenu Najvišjega! Skoro bi mislil, da Francija zasluži nesrečo, ker je bila preveč prizanesljiva proti ljudem, ki uče in oznanjajo rope, umore in požige kot dobra dela."

"Le potolaži se, baron Montluc!" je rekel porogljivo predikant. "Francija ni varčevala z vislicami, ne z mečem, ne z gromadami, da bi pokončala izvoljene otroke božje. Ko bi jih Gospod ne bil branil s svojim ščitom, — — mrtvi bi bili vsi izvoljenci božji. Toda mi živimo in sučemo meč maščevanja! S krvavo vevnico bomo sedaj očistili pšenico od ljulike papeštva!"

Glasnik Društev Najsv. Imena.

K.

PRVI PETEK IN MOŽJE.

Med Slovenci tukaj v Ameriki in pred vsem pa doma, kakor sedaj v Jugoslaviji tako še bolj preje v "katoliški" Avstriji, smo opazovali in opazujemo, kako se je katoliška cerkev vedno bolj in bolj "paganizirala," to je postajala cerkev in vera preprostega ljudstva. Vsi višji in takozvani "boljši," olikanejši krogi so se ji vedno bolj in bolj odtujevali, da je vera vedno bolj in bolj šla v vasi "pagus" — med preproste kmetške vrste. Ljubljanska gospoda je imela posebne cerkve in posebne maše, katerih, se ji je zdelo, da še ni pod njeno častjo, ako se jih udeleži. Pri poldvanajsti maši v ljubljanski stolnici tam se je še zbirala "inteligenca," prihajala navadno pol maše prepozno, pol je pa že preje odšla. Tisti, ki so pa bili, so pa stali po kakih kotih in "podpirali" cerkev, da je bilo v resnici bolj Bogu v nečast kot v čast. Da bi višja gospoda šla k svetim zakramentom? — kaj mislite, da bi se mogla toliko ponižati? Da bi šel gospod profesor z dijaki k svetemu obhajilu, tega vendar ni smel, ker bi zgubil svojo profesorsko čast! Vsaj so že učiteljski bili visoko, visoko vzvišeni nad tolikim ponižanjem.

Seveda bili so tudi doma lepi in krasni zgledi, ki so bile pa le izjeme.

Posebno je bilo pa žalostno v naši politiki. Katoliški politik, izvoljen na katoliškem programu, ki je govoril na katoliških shodih, ki je pridigal katoliškemu ljudstvu, ki je zastopal katoliško ljudstvo, pa je bil v srcu — brezverec ali pa celo verski sovražnik. Dobičkaželjnost ga je gnala v politiko in ker je bila katoliška stranka močnejša, je pač ka-

zalo, da je bil z njo, ker drugače bi ne bil prišel h koritu.

Te razmere so se britko maščevale nad slovenskim narodom in nad katoliško cerkvijo v Sloveniji. Marsikaka grenka ura, marsikak udarec v obraz katoliške cerkve v Sloveniji sedaj gre na račun te mevžarije.

Veliko bolje glede tega je pa v Ameriki. Sicer zadnja leta tudi tukaj evropajizirajo katoliške vrste v tem smislu, da premalo pazijo na katoliško prepričanje in katoliško življenje onih, ki nastopajo kot taki. Vendar v splošnem pa imamo tukaj še močatost med katoliškimi Amerikanci, tudi med politiki. Ako kdo javnih mož pravi, da je katolik, je to tudi po življenju, ker drugače bi ga le prehitro razkrinkali kot hinavca. Vsak mora namreč spadati v kako župnijo, to župnijo podpirati in pri našem zistemu pastirovanja župniki lahko precej dobro slede življenju faranov, zlasti znamenitejših.

Tako smo letos izgubili dva moža, ki sta bila v politiki prominentna moža, ki sta nastopala kot katoličana, kar sta pa v resnici bila v popolnem smislu besede. To je bil senator Coghram v New Yorku in kongresnik Rainey v Chicago.

Kongresnik, ali kakor bi mi rekli, državni poslanec John W. Rainey, je bil doma iz Chicage. Njegovi stariši so bili revna preprosta irska družina, toda strogo katoliška. Mr. Rainey je bil po poklicu odvetnik in kot tak je imel prominentno stališče v Chicaškem mestu. Ko je stopil v javno politično življenje, je kmalu pokazal veliko zmožnost in sposobnost krepkega narodnega vo-

ditelja. Zadnja leta je njegov vpliv kakor v Chicago, tako v državi Illinois, kakor tudi v Washingtonu hitro rasel. Kot demokrat je dobival vedno večji in večji vpljiv v stranki. Ko bi bil živel še nekoliko let, bi bil vodilna oseba v javnem političnem življenju v srednjih državah.

Kakor senator Coghram, tako je bil tudi kongresnik Rainey član tretjega reda sv. Franciška pri cerkvi Sv. Petra na Clark Street. Tja je hodil pogosto. Velikrat je hitel popoldne, ko je končal delo v pisarni, v to cerkev, kjer je opravil obisk presvetega Rešnjega Telesa. Velikrat je prišel tudi zjutraj nekoliko bolj zgodaj, da je bil pri osmi sv. maši predno je začel svoje delo. Posebno je bil pa točen v svojih mesečnih sv. obhajilih vsaki prvi petek. Velikrat se je z avtomobilom pripeljal skupaj s svojo materjo, da sta šla skupaj k svetim zakramentom.

"To imam od svojega dobrega očeta" je rekel nekoč patru franciškanu, ko sta govorila o tem, "in to bom držal do smrti!"

Slovenski očetje društva Holy Name! Kako krasen zgled za Vas!

Slovenski župniki po župnijah opazujejo le prepogosto to-le:

V naših katoliških šolah navajajo otroke k pogostnemu svetemu obhajilu, pred vsem, mislim, vse naše slovenske šole, navajajo otroke na sveto obhajilo vsaki prvi petek. In v čast našim otročičkom moramo priznati, da radi prihajajo, da ni treba posebnega spodbujanja, da jih dobimo vsak prvi petek ob 6. ali sedmih zjutraj v cerkev, kjer lepo pristopijo k sv. obhajilu predno gredo v šolo.

Toda ko pa deček ali deklica za-

pustita našo šolo, ko gresta izpod vpljiva dobrih naših sestra in duhovnika, pa ju naenkrat nikdar več ne vidimo noben prvi petek pri sv. obhajilu. Celo otrok zelo dobrih starišev ni.

Od kod to? Kaj je sv. obhajilo prvega petka samo za otroke dokler so v šoli? Zakaj nismo mogli otroka naučiti, da bi šel tudi pozneje? Je kriva šola? Morda! Vendar, se ne bom veliko zmotil, ako celo krivdo zvrnem na domačo hišo.

"To imam od dobrega svojega očeta!" je rekel kongresnik Rainey "in to bom držal do smrti." Dasi je hodil v katoliško šolo, pa ni rekel, "to imam od dobrih sester," temveč od dobrega očeta! Da, česar manjka pri naši katoliški vzgoji je dober zglede, dobra beseda, katoliški duh doma po naših družinah. Otroci gredo v šolskih letih velikokrat k svetemu obhajilu, mati pa parkrat na leto, oče morda samo enkrat, za

veliko noč, radi društva. Ali si pri tem moremo misliti, da bo tukaj šolska vzgoja dosegla veliko? Ne! Ne bo! To pa za to ne, ker domača hiša podira, oziroma ker domača hiša, oče, mati ne sodelujeta z vzgojo v šoli!

Društveniki Najsvetejšega Imena! Ali ne mislite, da je mesec junij primeren čas, da nekoliko premislite to-le vprašanje? Da, premislite ga ob vzgledu mož, kakor je kongresnik Rainey, senator Coghram in premislite, ali bi vi ne dosegli lahko veliko veliko več pri svojih otrocih, ko bi mislili na potrebo dobrega zglede? Kaj, ko bi šel tudi ti vsaj katerikrat prvi petek k svetemu obhajilu? Pol urice časa bi žrtvoval zjutraj. Ali ne misliš, da bi tvoj zglede prevlekel kakor z blagodejno silo za teboj tvojega sina, tvoje dete?

In ker ne greš ti, ne tvoja žena, v šoli je pa tvoj otrok poučevan in

vabljen, naj bi šel, ali ne misliš, da tvoj zglede vleče s silo nazaj tvoje dete čes, "kaj boš hodil, saj ata tudi nikdar ne gredo?" "Saj mama tudi nikdar ne gredo?"

Seveda marsikdo misli, da je vse to preveč pobožnjaško, da je to samo za "tercijalke," za stare ženice. Da, je! Toda samo po slovenskih od liberalcev zmešanih pojmi, ne pa po pojmi krasnih katoliških zgledov katere vidiš vse naokrog sebe med številnimi drugimi narodnostmi po vsej Ameriki!

Možje, ne pozabimo, da stvari niso vsikdar take, kakor si jih MI mislimo ali kakor smo MI o njih prepričani. Mi smo lahko v zmoti. In tukaj je točka, katera je vredna, da ji pogledamo nekoliko globlje in je proučimo, če morda ni slovenski pojem o tem napačen? Če ni morda pojem velikih mož, katere vidiš lahko v vsaki ameriški cerkvi, bolj pravi?

RAZNO.

ZAHVALE.

Zahvala Materi Božji in sv. Družini za ljubo zdravje mojega sinčka. — Bodi stotisočkrat češčeno tvoje ime, o dobra Mati Marija, da si me uslišala v hudi stiski. Priporočam ti svojega sina še za naprej v Tvoje materino varstvo. Darujem v čast Materi božji \$2.00.

Franciška Lamuth, Chisholm, Minn.

Srčna zahvala Mariji za uslišano prošnjo v bolni in darujem en dolar v podporo lista Ave Maria.

Jera Vesel. — Ponikve Jugoslavija.

Prisrčna zahvala Presvetemu Srcu Jezusovemu in Mariji Pomočnici za zdravje. V ta namen pošiljam \$2.00 v dar.

Mrs. Annie Badinovac, Calumet, Mich.

V zahvalo čast Materi božji in sv. Ani darujem \$1.00 za list Ave Maria.

Frances Habjan, — Universal, Allegany Co. Pa.

Tem potom se javno zahvaljujem preblašeni Devici Mariji in presv. Srcu Jezusovemu za večkratno uslišano molitev.

M. S., Ely, Minn.

Nad tri mesece me je nekaj zelo bolelo v nosu. Zelo me je skrbelo, da se me ne bi rak prijel. Zatekla sem se k Mariji in ji obljubila, da se ji bom javno zahvalila, ako mi pomaga. Na veliko mo je začudenje, takoj drugi dan po tem, ko sem naredila obljubo, mi je bilo bolje.

Mary Fajfar, Aurora, Minn.

Prisrčno se zahvaljujem naši nebeški Materi za olajšanje svojih bolečin.

Mrs. M. J. Collinwood, O.

Se priporočam Materi Božji Sedem žalosti, da bi mi izprosila ljubo zdravje in prosim, da bi se me tudi vi v ta namen spomnili pri sv. maši. Prilagam \$2.00 za Ave Marijo.

Mrs. R. K. Porter, Ind.

Obljubila sem, da se bom javno zahvalila presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu ter sv. Roku, ako bodo moje prošnje uslišane. Ker se je to zgodilo, se čutim dolžno svojo obljubo spolniti, kar s hvaležnim srcem storim. Za Glasnik P. S. J. prilagam \$1.00.

K. Schweiger, So. Omaha, Nebr.

Obljubila sem, da bom za katoliški tisk nekaj prispevala. Tukaj vam pošljem \$25.00 v ta namen. Obenem se prisrčno zahvalim prebl. Devici Mariji, ker mi je prišla v sili na pomoč.

Neimenovana.

DAROVI OD 1. DO 16. MAJA.

Mrs. Agnes Hotujec, Sewikley, Pa. za Glasnik \$20.00, za Ave Maria \$30.00, skupaj \$50.00.

Mrs. M. Bevc, nabrala pri materinem društvu za majevo številko Ave Maria, Canonsburg, Pa. \$10.00.

Po \$5.00 so darovali:

Mrs. G. Virant, Lorain, O.; Neimenovana, Cleveland, O.; Mrs. Ant. Grdina, Cleveland, O.

Po \$4.00:

Mary Smrekar, Ely, Minn.; Geo Nemanich, Soudan, Minn., za Ave Maria \$2.00, za Glasnik \$2.00.

Po \$2.00:

M. Tomšič, Houston, Pa.; Mary Hoge, Bridgeport, O.

Po \$1.00:

Mrs. Ana Banks, Detroit, Mich. \$1.10; Neimenovana, Joliet, Ill.; Neimenovana Forest City, Pa. F. Tomšič, Houston, Pa.; Mrs. M. Matzele, Oakland, Colo.; Mrs. Zaletel, Lorain, O.; Mrs. H. Kocman, Girard, Kans.; Marija Deželan, Cleveland, O.; Joe Turk, Cleveland, O.; Stefan Pavlin, Cleveland, O.; Mary Ivančič, Johnstown, Pa.; Ivana Kirn, Waukegan, Ill.; Jos. Medic, Otawa, Ill.; Joe Lušina, La Salle, Ill.; Gertrude Lindič, New York City; Ivana Kres, Forest City, Pa.; A. Gershman, Forest City, Pa. Anna Cerar, Cleveland, O.; Stefan Žerdin, Chicago, Ill.; Antonia Hudales, Milwaukee, Wis.; Franciška Loushin, Joliet, Ill.; Častna straža; Frances Habjan, Universal, Pa.

Po 50c:

Katharina Goletic, Pittsburgh, Pa.; Paul Jamnik, Cliff Mine, Pa.; Jacob Prestor, Sheboygan, Wis.

NAŠ STRIČEK

New Duluth, Minn.

— Dragi striček: — jest vam vošim vesele velikonočne praznike. Jest bom za vas prejela en obhajil.

Jest bi rada prišla na vaš corner.

to je moje prvo pismo. jest sem stara 9 let. zdej vas pa prov lepo pozdravim in use boys in girls no cornerju.

Agnes Križaj.

Draga Agnes: — Tudi tebi lepa hvala za tvoje sv. obhajilo. Le pridna bodi, pa še kaj piši.

Tvoj Striček.

New Duluth, Minn. — Dragi striček: — jest vam vošim vesele velikonočne praznike. in bi rada prišla na vaš corner. jest hodim h katekizme vsako nedelo. tukej imamo zelo lepo cerku pri katekizmu me učejo father Pirnat, jest bom za vas darvala eno sveto mašo. jest hodim u šest razred, in sem stara 12 let. zdej vam pa še eno uganko dam za veliko noč de bote uganil boys in girls:

Kaj ima uho, pa nič ne sliš, pa vendar ga zmeraj za uho ulečejo?

boys in girls come on ugnite to uganko, kdo bo prvi ugnu. zdej vas pa use prov lepo pozdravim in use boy in girls on the corner.

Marian Križaj.

Draga Marian: No to je pa lepo, da si dala uganko mojim boys in girls. Bomo videli, če jo bodo uganili. Hvala za tvojo sv. mašo za me. Pozdravljena! Le še kaj piši.

Tvoj Striček.

New Duluth, Minn. — Dragi striček: — Jest bi rada prišla na vaš corner. Jest bom za vas drvala eno sveto mašo. imamo zelo lepo church tukij. Jest grem h krsanškm nauk vsako nedelo: nas učejo sisters pa father, vam vošim vesele velikonočne praznike.

zbogom **Frances Smolnikar.**

Draga Frances: — Kako je to lepo, da hodiš pridno k krščanskemu nauku. To je prva naša dolžnost. Le pridna bodi! Hvala za tvojo sv. mašo za me.

Pozdravljena. **Tvoj Striček.**

New Duluth, Minn. — Dragi striček: — naj prvo vas srčno pozdravim, kobile hotli sprejeti na vaš corner ker

sem novinec prišel sem iz starega kraja hodim tukaj v 3 razred v škul pase-mi zelo dopade umerik, imam bliz ucerku, tukaj je zelo lepa cerku semi zelo dopade vošim vam vesele veliko nočne praznike in usem vošim lepim slovenskim listom ave mariji in glasniku.

Andrej Križaj.

Dragi Andrej: — Boys in girls, ste ga videli našega novega Amerikanca, kako se postavi tam v New Duluth! Tako je prav, Andrej, le še kaj piši!

Tvoj Striček.

Ne vem od kod? — Dragi striček: — Najprvo vas lepo pozdravim. Rad bi Vam poslal pirhe, pa bi se mi pokvarili predno bi prišli k vam v Chicago. Rajši Vam pošljem en dolar pa si jih sami kupite. Pozdravim vse boys in girls na cornerju. Bi jeh rad vprašu za kaj sa pozabil staviti uganke na corner! Bom pa jest ana povedu: Kaj je to: 25 sester je ki vladajo vse narode brez neh se nemoremo med seboj pogovarjati?

Ko sem corner prebiru pa sem našel da kdo dobi to novih naročnikov da mu pošlete aparat. Veste dragi striček to pa jas močno želim sem že neki fiks sem porč prevrtu in nekaj okno poskreču ko sem tiste drute napelavu sem precj škode naredu per hauzi teku de sa me mama že enparkrat pošten naklestil aparata pa kar še nimam. Prosim naznanite mi za kak dolgo je ta odločen čas za nabiranje naročnikov. jest be kar najrajši de bi vi meni kar za pet naročnikov poslali aparat, ker 5 bi jeh lagle dobiu kakor 10. Pa prosim ne mislte, da sem jest res pavletov brat, samu na pol. Vaš

J. Požun.

Dragi Master Požun: — Hvala za tvoje pirhe. Glede aparata se pa ne da drugače, kakor če dobiš toliko naročnikov, kolikor so gospod urednik določili. Tu nimam jaz nič dosti besede. Čas je pa čez cele počitnice. Samo, če ga boš res dobil, glej, da ne boš doma škode delal, ker ne bi rad videl, da bi bil jaz uzrok, če bi te mama "naklestili." Pa na pismo si pozabil napisati, od kod si. Koverta so pa miške pojedle.

Tvoj Striček.

Sheboygan, Wis. — Dragi Striček: — Ne smejte biti hudi zato ki sem bil pozabil na vas. Ki vam nisem tako dolgo pisal. Zdej bom vam nekaj lepega napisal da jast sem v tistemu greti ki bodem žel k prvemu sv. obhajilu. Prosim vas Striček odpišite mi v kateri namen hočem moje prvo sv. obhajilo obbernet. Naznanim vam Striček da so bili naš Fater Černe bolni pa zdaj so že bolši. Pa vi Striček ste zdravi? Zdej Vas prav lepo pozdravim jest in ata in mama in moja bratca in sestri. Vas Striček in vse boys in Girls na cornerju

Vaš

Mihael Progar.

To sem vse sam jast na pisal. Ako bode te mogli brati.

Dragi Michael: Seveda sem prav lahko vse prečital. Vidite, boys in girls, koliko se je naš mali Michael tam v Sheboyganu naučil slovensko! Ali ni to lepo? Nekateri otroci se pa boje učiti se slovensko. V starem kraju smo se mi morali po dva ali celo tri jezike učiti. Jaz prav nič nimam rad slovenske otroke, ki ne razumejo svoje mame. Mama ne zna dobro po angleško povedati, otrok pa slovensko ne zna. Ni čuda, če tak boy ni dober, če taka girl potem ne mara za mamo in ata. Posnemajte zato vsi našega Michaela in vsi se učite tudi slovensko! Vsi prosite mamo, da vas bo naučila slovensko čitati in pisati, potem vas bom pa vse rad imel.

Vaš Striček.

Cleveland, O. — Dragi Striček: — Tudi jas se oglasim na vaš corner. Sdaj jas sem v čerterteme rozredu. Yas sem naredu Sv. obhailo April, 25 1922, to leto bom naredu Sv. berma.

Dragi Striček, jas vošim vam veselo veliko noč. Yas sem deset let star, hodim v St. Vitus School. Sedaj se učim za mašniga Strežnika.

Jas bi rat vedu kdaj je moj nams day St. Miroslavs **Miroslav Strniša.**

Dragi Miroslav: — Tvoje ime je na slovensko prestavljeno ime Friderik, ali Pacificus. Tvoj god (namesday) je pa 18. julija. Pozdravljen! **Tvoj Striček.**

New Duluth, Minn. — Dragi Striček: — jest vam vošim vesele veliko nočne praznike in vsem naročnikom vaših listov in vsem boys in girls na cornerju posebno pavam fathers. bomšla za vaš k svetno obhail, oprostite striček to je moje prvo pismo.

prosim, če žihar še kej pišem hodim v 4. razred u public skul zbogom Striček godbaj **Annie Križaj.**

Draga Annie: — Seveda "žihar" še pišesh! Le velikrat piši da ne boš prehitro slovensčine pozabila. Hvala ti za tvoje sv. obhajilo za me.

Tvoj Striček.

VPRAŠANJA IN ODGOVORI.

2. **Vprašanje (poslano):** Ali imam kaj greha, ko že tri leta nisem bila pri sv. spovedi, ker na daleč okoli ni nobenega slovenskega duhovnika, družega jezika pa ne znam razum malo nemško? Vest mi sicer ne očita kaj posebnega in nazarne bi povrh tudi nemško lahko za silo povedala, le molit ne znam po nemško.

Odgovor: Ako imate Vi v tem slučaju osebno kaj greha, je težko reči. Ker hrepenite po spovedi in bi jo radi opravili, upam da ne. Samo na sebi, ali kakor pravimo objektivno, se pa zdi, da niste opravičeni, vsaj po okoliščinah soditi, kakor mi jih opisujete. Ako Vam vest pravi, da nimate smrtnega greha, ste dolžni za veliko noč brez sv. spovedi iti k sv. obhajilu. Za same male grehe se namreč sv. spoved ne zahteva, niti za veliko noč, sv. obhajilo pa, in sicer pod smrtnim grehom. Ker je človek slab sodnik samega sebe, bi morali vporabiti svoje nemško znanje, ker, kakor se vidi, imate nemškega spovednika na razpolago. Njemu bi tisto, o čemer morda dvomite, je li velik ali majhen greh, za silo dopovedali in tako lahko spolnili svojo velikonočno dolžnost. Molitve pred in po spovedi so postranskega pomena. Če jih molite ali ne, ali v kakem jeziku jih molite je nazadnje vseeno. Bog ne gleda na besede, ampak na srce. To mora biti skesano.

5. **Vprašanje (poslano):** Ali je potrebno, da taki otroci, ako na smrt zbole, a niso še prejeli sv. obhajila, prejmejo sv. poslednjo olje, ali gredo tudi brez njega v nebesa?

Odgovor: Taki otroci so v moči božje zapovedi dolžni prejeti sv. obhajilo. Ako nevarno zbole, je dolžnost starišev, dolžnost, ki veže pod smrtnim grehom, da župnika pravočasno o tem obveste. Njegova dolžnost pa je, da otroka, če drugače ni mogoče, vsaj za silo pripravi za sv. obhajilo. V skrajnem slučaju zastuje, da zna angeljski kruh ločiti od navadnega, pa se ga obhaja, nato pa dene v sv. olje. Ako ga pa na

sv. obhajilo ni mogoče več pripraviti, se ga mora dejati vsaj v sv. olje. Pij X. pravi v svojem odloku o zgodnjem in pogostem sv. obhajilu, da ako se takim otrokom ne da

sv. popotnice in sv. poslednjega olja, je to le grda in grešna razvada. Otroku sicer ni kriv, če ni bil previden. Drugi pa, ki so to zanemarili, ne morejo imeti mirne vesti.

EDWARD V. SOURBIER

Edini katoliški pogrebnik

V STEELTONU

se priporoča Slovincem in Hrvatom

Na uslugo podnevi in ponoči
Bell Phone: 191

Front & Swatara Streets
STEELTON, PA.

ROJAKI

meno ali osebno na:

Michael Zeleznikar

SLOVENSKI NOTAR

(v uradu "Edinosti.")

1849 West 22nd Street,

CHICAGO, ILLINOIS.

ALI VEŠ?

"Ave Maria" in "Edinost"

STE SI KAKOR

Maria in Marta.

Z A T O

ako prihaja v tvojo hišo samo Ave Maria, takoj se vsedi in pokličij vanjo še Edinost. Vedi, da potem Ti glede katoliškega prepričanja ne boš mrtvi Lazar. Če si bil dozdej, Te bo pa Gospod po njih poklical iz groba.

PREČITAJTE, PREMISLITE, NAROČITE

VRTNA IN POLJSKA SEMENA

Čas sejansa in sajenja je tu in misliti je treba na semena. Da ustrezem številnim zahtevam svojih odjemalcev, sem se odločil tudi za razpošiljanje semen. Da pa napravim naročevanje istih bolj enostavno, sem sestavil tri zbirke in naročevalcu ni treba pisati imen posameznih semen, temveč omeni naj samo zbirko, ki jo naročuje.

PRVA ZBIRKA obseza po en zavitek sledečih semen: zeleni in rumeni stročji fižol, beli pritlični fižol, pesa, zelje, korenje, kumarce, salata, čebula petršilj, zgodnji in pozni grah, zgodnja in pozna redkvice, špinača, repa, švicarska pesa, zgodna sladka koruza in francoski motovilc. Cena za vso to zbirko, skupno s poštnino je ....\$1.35.

DRUGA ZBIRKA obseza po en zavitek od naslednjih semen: zgodnji zeleni in rumeni fižol, pritlični fižol, švicarska pesa, egiptovska in švicarska pesa, zelje, korenje, zgodnja koruza, kumare izboljšane vrste, kolerabce, čebulček, salata, čebula, peteršilj, grah, redkvice, špinača, velike kumare, zgodnja bela repa, (mustard) in pelin. — V tej zbirki so nekatera semena v večji količini kakor v prvi. — Cena te zbirke skupno s poštnino je \$2.00

TRETJA ZBIRKA obseza zgodnji zeleni in rumeni stročji fižol, egiptovsko in zgodnjo peso, zgodnjo zelje, rdeče zelje, korenje, karfijola, zelene (celery) zgodnja in pozna sladka koruza, kumare, eggplant, kolerabce, čebulček, salata nove vrste, melone in vodne melone, bela in velika rdeča čebula, petršilj, nagubančen grah, redkvice, špinača, "paradajz," bela repa, endibja, francoski motovilc, gorčica (mustard) tobačno seme, paprika, konoplja, sounčnice, pelin in kimelj. — Glavna semena v tej zbirki pridejo v večji količini, kakor v prvi in drugi zbirki. Cena te zbirke skupno s poštnino je \$5.00

Naročila se sprejemajo tudi za posaoezna semena, toda morajo obsežati najmanj 5 zavitkov enega ali več semen. Razpošiljajo se v posebnih zavitkih od 15 centov skupno s poštnino.

Ako želite še druga semena, mi pišite.

ZA NAŠE KUCHARICE

Ravno ob sedanjem času so kuharice najbolj v zadregi glede tega, kaj naj kuhajo, da ne bi dajale vedno eno in isto na mizo. One vedo, da ima dobra večerja veliko besedo pri vzdrževanju soglasja in zadovoljnosti v hiši. Da jim pomagam pri tej težki nalogi, jim tu nudim nekaj pripomočkov:

SUHE GOBE. Dobil sem zopet večjo količino dobrih zbranih suhih gob iz Ljubljane v zacinjenih plehnatih škatljah. V vsaki je en funt ali več okusnih, ročno zbranih, suhih gob. Nudim jih v nakup po znižani ceni: \$1.00 za škatljo, 5 škatelj za \$4.50 in 10 škatelj za \$8.50. Pri večjem naročilu posebne cene.

Da ne bodete v zadržki, kako se te gobe pripravijo, pošljam z vsakim naročilom potrebna navodila. — Rojakinje—kuharice, sezite po njih, in nikoli ne bodete v zadregi, kaj bi skuhalo, kajti gobova juha, gobov zos, gobova salata, gobov rižot, gobov "ajmoht" iz teh gob, bo zadovoljil najbolj zbirčna usta.

IZLUŠČENE OREHE sem dobil iz starega kraja; lepi so, suhi in okusni. Ne bo Vam žal, če jih naročite,

kajti Vaša orehova potica, orehovi štruklji, in druga orehova jedila bodo povečala Vaš gospodinjski vpliv v Vaši hiši. Funt teh orehov pošljam s poštnino vred za 65 centov, pol funta za 35c. 5 funtov za \$3.00., 10 funtov za \$5.50.

Starokrajske jedilne dišave in primesi so potrebne našim kuharicam, kajti brez njih ne morejo napraviti jedi, da bi imela "naš okus." Najvažnejše med njimi so: Španski žefran, majoran, šatraj, lorberjeve jagode, lorberjeva peresa, muškato oreh, muškato cvet, importirana ogrska paprika, žbice, cimet, mak. Zavitek vsakega teh predmetov stane 25c. s poštnino vred.

Rožiče in pravi ruski čaj imam tudi v zalogi ter jih razpošiljam v zavitkih od 35c.

KNAJPOVA DOMAČA ZDRAVILA.

Influenca in druge bolezni so se zadnji čas zopet pojavile v nenavadni množini in zahtevale že mnogo žrtev. Skrbite, da bo Vaše telo zdravo in sveže, ter da bo tako v stanu odbijati napade nevarnih bolezni. Slaba prebava, zaslišena prsa ali vrat in druge take navidez malenkostne bolezni čestokrat pripravljajo pot hujšim in nevarnim. Knajp nudi vspešna zdravila za take potuhnjene bolezni. Vsaka hiša bi morala imeti zbirko njegovih najvažnejših zdravil vedno pri roki, da jih ni treba šele potem naročevati, ko je potreba že tukaj.

Najvažnejša med Knajpovimi zdravilnimi rastlinami so: Aloja, angelika, arnika, bezeg, borovnice, brinjeve jagode, dobova skorja, encjan, galun, grško seno, habat, hvošč ali preslica, sladki janež, roža sv. Janeza, kamelice, kafra, koprive, krčna trava, lanena moka, lapuh, lučnik, meta, močvirna detelja, motovilc, omela, pelin, pibrov koren, povojček, trpotec, revar ali divji regrat, rožmarin, šipeče, smetlika, tavžentroža, trnovčev cvet, trobentica, truškavec, vijolica, vinska ruta, žajbelj, žoltilo. — Škatlja posameznih teh predmetov stane 25 centov s poštnino vred.

Dalje Knajp priporoča tudi razna olja, kakor: brinjevo volje, kaforno olje, nagelnovo olje, mandelnovo olje, oljčno lje. Stekleničica stane 35c. skupno s poštnino.

Kdor naroči vsa navedena zdravila — rastlin in olja — naenkrat, mu jih pošljam za \$10.00. Poštnino plačam jaz.

Z vsakim naročilom pošljam tudi spis: Kaj pravi Knajp o uporabi teh zdravil.

NA PRODAJ IMAM TUDI:

1. Importirane lončene in porcelanaste pipe, importiran tobak za pipe in cigarete, kakor tudi cigaretne papirke.
2. Slovenske gramofonske plošče, gramofone, piáne in šivalne stroje.
3. Razno zlatnino, kakor ure, verižice, prstane, brazletne, Jedilno orodje itd.
4. Vsakovrstno obleko, dežne plašče, čevlje, klobuke, blankete itd.

Ako še nimate mojega kataloga s slikami, pišite še danes ponj. Pošljam ga zastonj.

Naročilom pridenite poštni ali ekspresni money order, znamke ali denar.

ZA OBILNA NAROČILA SE PRIPOROČA

JOSEPH VOGRIC, - Station D, Box 8, - New York, N. Y.